

Noget lignende gælder overfor den Indvending, der fremsattes af det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rasmus Hansen), som mente, at Udtrykket i § 4, „tiltage“ en Opmand, var uheldigt, og at der hellere burde staa „tilkalde“. Overfor dette vil jeg gøre gældende, at Udtrykket „tiltage“ netop er det, som giver den rette Mening, hvorimod man ved at ombytte det med et andet, f. Eks. „tilkalde“, let vilde faa en anden Mening, i alt Fald en anden Forestilling ud deraf. At Opmanden *tiltages*, betyder, at han bliver Medlem af Voldgiftsdomstolen i alle dens senere Forhandlinger; at Opmanden *tilkaldes*, kunde forstaas paa den Maade, at han kun skulde tilkaldes een Gang eller kun saa ofte, Voldgiftsmændene bleve enige om at ville have ham til Stede for at adspørge ham.

Det samme ærede Medlem spurgte, om Voldgiftsmændenes Kendelse var endelig. Ja, naturligvis er den endelig. Det er noget, som ikke behøver at staa i Loven, thi det følger af den almindelige Regel om Voldgift i Christian den 5tes danske Lov.

Det ærede Medlem for Bælum (J. H. Jensen) rejste forskellige Spørgsmaal ogsaa af formel Natur. Der var f. Eks. det Spørgsmaal, hvem af Voldgiftsmændene der skulde begynde, og hvem der skulde have med Protokollen at gøre. Nu indrømmer jeg naturligvis, at det er meget vigtige Spørgsmaal, men jeg tror, at det er den Slags Spørgsmaal, som løse sig paa en naturlig og forstandig Maade ganske af sig selv. Jeg tror ikke, man behøver at have noget derom i Lovforslaget, men jeg skal naturligvis ikke have noget som helst imod, at man, for at undgaa Tvistigheder i saa Henseende, indsætter en udtrykkelig Bestemmelse derom.

Det samme ærede Medlem rejste ligesom andre ærede Medlemmer det Spørgsmaal, om ikke Honoraret for Voldgiftsmændene burde være mindre. Det er naturligvis en Skønssag. Jeg tror, at det foreslaaede er et rimeligt og passende Honorar. Man maa nemlig huske paa, at medens der kan være Tilfælde — dog vistnok kun meget faa —, hvor Voldgiftsmændene kun een Gang komme sammen med Parterne, afsige deres Kendelse paa staaende Fod og dermed ere færdige, vil der blive en stor Mængde Tilfælde, hvor Voldgiftsmændene maa møde en Række af Gange og kunne faa ret betydelig Ulejlighed, saaledes at 10 Kr. som normalt Honorar vistnok paa ingen Maade kan siges

at være før højt. Der kan være enkelte Tilfælde, hvor en Voldgiftsmand faar sin Tid særlig godt betalt ved de 10 Kr., men der kan være andre Tilfælde, hvor han faar sin Tid meget daarligt betalt derved. For Voldgiftsmænd, som Aaret igennem ville komme til at virke i en Række forskellige Sager, vil det komme til at gaa lige op. Det forekommer mig, at naar man sammenligner de Udgifter, som Voldgiftstrætten kan medføre, med de Udgifter, som en Rettergang nu medfører, er der ikke stor Grund til at røre ved disse Tal, men det er naturligvis noget, jeg ganske skal overlade til det ærede kommende Udvalg og det høje Ting nærmere at bestemme.

Det ærede Medlem for Fredericia (Ousen) rejste Spørgsmaalet om Forligsmægling og mente, at der burde være en udtrykkelig Bestemmelse derom i Lovforslaget. Det har jeg naturligvis ikke noget imod, hvis man finder det nødvendigt. Jeg tror ikke, det er nødvendigt. Jeg tror, det er noget af det allerførste, der vil falde Voldgiftsmændene ind, naar de have en Sag af en saadan Beskaffenhed, at den aabner Mulighed for Forlig; de ville da tale med begge Parter, om ikke man skulde jævne denne Sag i Mindelighed. Det ligger allerede i selve Forslaget, og det, tror jeg, er noget, som de ville gøre af sig selv, og efter Loven ere de ikke afskaarne deraf.

Med Hensyn til de andre Bemærkninger af det ærede Medlem vil jeg sige, at jeg forstaar Udtrykket „levende Afkom“ saaledes, at det er Børn, der endnu ikke ere blevne voksne. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret, naar han siger, at en Gris er et Svin. Den kan blive det, hvis den faar Lov til at leve og udvikle sig i den rigtige Retning, men selv om nu det ærede Medlem skulde have Ret deri, vilde han aldrig faa nogen til at sige, at et Lam var et Faar og en Kalv en Ko, eller at en Ko var en Kalv, eller et Faar et Lam. Jeg tror derfor, det er ganske rigtigt, naar man vil have de smaa Børn med ind under Voldgiften, saa maa man enten nævne dem ved deres Navn eller benytte en almindelig Betegnelse som her i Lovforslaget.

Betegnelsen „fraværende“ i § 3 mener jeg skulde ramme de Tilfælde, hvor en Heste- eller Kreaturhandel blev indgaaet enten pr. Brev, pr. Telefon eller Telegram. Det er maaske ikke mange Tilfælde, hvor det sker, men det er dog noget, der sker og kan ventes at ske i adskillige Tilfælde,